

S KAPELOU TATA BOJS O NOVÉM ALBU ∞

Nové album Tata Bojs je plné originální muziky a zajímavých textů, témata písní jsou vážná i veselá, hosté na desce skvělí. K povídání nad ∞ jsme se sešli s téměř kompletními Tata Bojs.

**Práce na albu se prý hodně pohnu-
ly v době, kdy byl Milan Cais nemoc-
ný; je to tak?**

Milan: Ano, je. Když už jsem byl z nemocnice doma, ale pořád v rekonvalescenci, vytvořil jsem si doma malé studio, ostatní kluci z kapely mi s tím pomohli. Tehdy jsem udělal hodně práce: zpracovával jsem demosnímky a částečně i nahrával, třeba basu, kytaru a zpěvy.

**V průběhu práce na albu postihly
zdravotní potíže i Mardošu!**

Mardoša: Měl jsem záněty dvou kloubů na ruce, nemohl jsem hrát. Částečně tak bylo zhaceno nahrávání akustických věcí ve studiu SONO, kam jsme šli kvůli specifickému

zvuku dotáčet. Sice jsem tam ještě přijel, ale hned jsem zase musel odejít, bolest byla čím dál tím větší. Dokonce jsme museli zrušit jeden koncert. Ale pak si mě vzal do parády revmatolog, a teď, musím zaklepat, je to už dobré.

Milan: Takové události, jako třeba zdravotní komplikace, jsou pro výsledek tvořeného díla vždycky klíčové. Myslím si, že kdyby tyhle věci neproběhly, naše nová deska by zněla jinak. Jednak by byla na světě mnohem dřív, jednak by měla jiný tvar a jinou formu. Nic se v životě neděje „jen tak“.

Mardoša: Ale hodně věcí v životě se děje „jen tak tak“. Jsme rádi, že jsme desku vůbec stihli odevzdat teď.

**Jaká by byla, nebýt vašich zdra-
votních problémů?**

Milan: Asi by byla jiná tematicky, témata se nám vlivem různých okolností stále tříbila. Zvuk by asi byl podobný, všichni jsme cítili, že po minulých albech ho chceme posunout. Síla kapely na koncertech je v naší energii a v jakési „špinavosti zvuku“, v drobných chybách, které tomu všemu dodávají živelnost a živočišnost. A právě to jsme chtěli promítnout i do naší nové desky.

**Podle vašich slov je ∞ o něco méně
konceptním albem než vaše předchá-
zející desky...**

Mardoša: To jsme říkali, i když takovou věc člověk sám posoudí až s odstupem. Každopádně je ∞ jak tematicky tak hudebně o něco pestřejší než předcházející deska Kluci, kde jste? A není tak konceptní, jako bylo třeba Nanoalbum.

Milan: Ale i v ∞ máme pojítka, například téma opakování, různých pohledů na ně, začátku, konce, zacyklení, nekonečna... V albu tyto témata zkoumáme, pereme se s nimi. Samozřejmě nechceme filosofovat, to bychom si nedovolili; chceme na tyto záležitosti doufat odlehčenou formou pouze poukázat a nějakým způsobem se vůči nim vymezit.

**Album ohraničuje píseň Progre-
sivní. Literárně má „hodně náročný“
text, ale jde zřejmě o vaše stěžejní
sdělení.**

Milan: Skutečně jde o klíčovou skladbu, která by měla lidem dát jakýsi fokus pro další písně na desce. Navíc jsme ji opravdu rozdělili na „Intro“ a „Outro“, aby album ohraničila a vlastně tak zdůraznila princip ležatě osmičky. Důležité v téhle písni jsou i použité sample skutečných novinářů, kteří nevěděli, že je nahrá-

PŘIPRAVUJE SE...

HANA ZAGOROVÁ

připravuje v edici Zlatá kolekce výběrové 3CD, které bude obsahovat hity, výběr ze šansonově laděných písní i raritní nahrávky. Zpěvačka k této příležitosti dokonce nahrála dvě nové písničky, které opatřila vlastními texty.

TONYA GRAVES

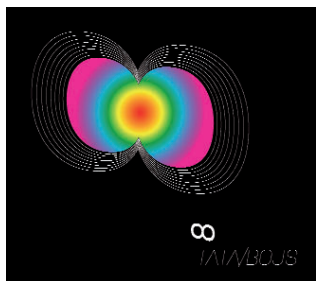
na konci září vydá své debutové sólové album I'm The Only Me. Na vzniku alba, které již v rádiích reprezentuje pilotní singl „39 Reasons“, Tonya spolupracuje s kytaristou Support Lesbiens Hynkem Tomanem.

váme. Jako jsme na jiných albech používali třeba sampley z filmů, tady máme skutečné oběti.

**Jedním z hostů na albu je, možná
trochu nečekaně, zajímavý soubor
Clarinet Factory. Kde se mezi vámi
vzal?**

Milan: Poprvé jsem si Clarinet Factory všimnul na českých koncertech Bobbyho McFerrina, nahlížel jsem na ně jako na nějaké americké borce, které si s sebou přivezl. Baví mě jejich zvuk. Přínos Clarinet Factory pro naše album je značný, přeci jenom jde o analogový zvuk, o živého člověka, a to je znát. Podobný zvuk by jistě šel vytvořit i na klávesách, ale nebylo by to ono.

LUBOŠ POSPÍŠIL: VODSEJPÁ NÁM TO!

Luboš Pospíšil je stále ve skvělé formě. Nezaměnitelný zpěvák, skladatel a textař, jehož jméno září ve výšinách československé i české populární hudby od konce 60. let minulého století, před časem vydal novinkové album *Chutnáš po cizím ovoci*. Své příznivce Pospíšil opět neklamal. Ke všemu pospíšilovsky osvědčenému přidává, a to za vydatné pomoci kapely 5P, zase i trošku nového – tak, jak to má být. Vznikla tedy vynikající, originální, hloubavá i hravá deska, u které se určitě nebudete nudit. Ale řekněte mi, u které Pospíšilovy desky jste se nudili...?

Zatímco mnozí interpreti vydávají v posledních letech prakticky už jenom výběry, vy pravidelně přicházíte s alby novinek!

Během posledních deseti let jde o třetí novinkové studiové album, k tomu mi ale vyšly i tři výběry. Vedle nových vydávání nových nahrávek usiluji tedy i já o pohledy zpátky.

Když to spočítám, vydáváte novinkové album přibližně každé tři roky.

Myslím si, že tenhle interval je normální, takhle nějak by to mělo být. U mě je to hodně dáno i tím, že kolem sebe mám skvělé lidi, takové, se kterými se mi dobře pracuje. To se pak promítá do koncertů i do nové tvorby.

Vaši spoluhráči v kapele 5P jsou o generaci mladší; takovou situaci by možná někteří frontmani raději zatajili...

A vidíte: já nejen že to netajím, ještě se tím chlubím! Myslím si, že taková věc ke chlubení je... Samozřejmě se to odráží i v naší práci – oni mají jednak jiné pohledy na muziku, jednak do věci vkládají spoustu energie. Naše koncerty jsou tedy podstatně dynamičtější, než tomu bývalo dřív.

Chlubíte se tím, že s vámi rádi hrají nebo tím, že jim stačíte?

Obojím; tyto dva důvody jsou asi nejpodstatnější. Hraje se mi s nimi opravdu dobře. Ač jsou mladší – a někteří dokonce o dvě generace – umějí hrát velmi dobře. Nezdržujeme se tak žádným vysvětlováním třeba při tvorbě aranžů, práce nám „vodsej-pá“, jde to bezvadně. A to je dobře.

Jak ve vaší kapele vznikají aranže?

Při zkoušení se k věci všichni vyjadřují, nabízejí své možnosti a nápady, pak se z těch nabízených variant udělá výběr – a vznikne podoba, ve které pak jednotlivé písně hrajeme. My už spolu fungujeme čtyři roky, známe se, víme, co od koho očekávat, jaký kdo má k aranžování přístup; nemáme s tím tedy problém. Vlastně to jde samo.

Nemají vaši kolegové z kapely sólistické či pěvecké ambice?

Mají, ovšem mimo naši kapelu. Ondra Fencel má několik svých skupin, především folk-rockový Hromosvod, Pája Tábořková hraje taky v několika sestavách a výborně zpívá. Ona je zatím pěvecky dost nevyužitá, což bych chtěl změnit – na naší nové desce se mnou zpívá jednu píseň. Martin Štec zatím na našich albech příliš pěvecky zastoupen není, ovšem na koncertech ano.

Jsem rád, že všichni mí kolegové velmi dobře zpívají.

Album *Chutnáš po cizím ovoci* je skladatelsky i textařsky rozděleno mezi několik autorů.

Materiál na desku nevznikal nijak překotně. Před vydáním se samozřejmě vždycky finišuje, věc dostává konečný tvar, řada našich textů existuje ale už hodně dlouho.

Třeba texty Jana Sahary Hedla...

Ano, tyhle texty jsme s Bohoušem měli už asi dvacet let. U Pavla Šruta byly některé nové, některé ovšem taky starší. A to samé platí o muzice: některou jsme měli připravenou už dřív, jiná vznikala přímo na tohle album. Vývoj byl tedy pozvolný, logický. To by se na desce mělo promítnout.

Vy sám máte na albu jediný text, vlastně spolupodílí na textu *Srpnový prstoklad*; ten je navíc, alespoň se mi zdá, poněkud skeptický...

Nemyslím si, že by ten text byl úplně skeptický, spíš mapuje realitu. A pokud je realita skeptická, je skeptický i ten text... Myslím si ale, že celkově naše deska obsahuje spoustu pozitivních věcí.

V písni *Srpnový prstoklad* je zmínována kapela Radima Hladíka Blue Effect, určitě ne náhodou – vy sám jste v ní začátkem 90. let minulého století působil!

To se zase vracíme k tomu samému. Chtěli jsme tím v podstatě říct, že doba se mění, ale Blue Effect zůstává. Je to jedna z našich zásadních kapel a já jsem měl, to musím říct opravdu takhle, tu čest s Radimem Hladíkem dva roky spolupracovat. Bylo to příjemné. S Radimem se stále potkáváme a pořád si máme co říct; i on má omlazenou partu. Když se sejdeme na společném koncertu, vždycky se to, myslím si, skvěle vyvede.

Mám pocit, že jste na novém albu – oproti tomu předcházejícímu – trochu přitvrdili.

Ano, a začali jsme hrát dynamičtěji i na koncertech. Hodně je to dáno složením naší kapely. Sound nové desky je široký a masivní, což je do velké míry také práce studiového odborníka, který desku natáčel. Zvukový a velkou měrou i hudební režisér Lukáš Martinek jí dal „obličej“, který je skutečně poněkud tvrdší. Celkový sound je velice kvalitní. Zvukově dopadlo to album úžasně a já jsem za to rád.

IVAN MLÁDEK A JEHO BANJO BAND SE VRACÍ S NEJVĚTŠÍMI HITY NA SVÉM PRVNÍM DVD

Originální písničky poprvé k dispozici na DVD v podobě originálních klipů!

Připomínat popularitu Ivana Mládeka je zbytečné. Jen výčet názvů jeho písniček na právě vydávaném DVD dokládá jeho významné přispění do pomyslného zlatého fondu českého hudebního humoru. Že mu ale dobře rozumí i v zahraničí ukazuje nedávný mezinárodní ohlas Jožina z bažin v Polsku, Rusku, Itálii, Chorvatsku nebo Británii, podpořený nezaměni-

telným videotancem před časem zesnulého klarinetisty a zpěváka Ivo Pešáka.

Zkratky, Švadlenka Madlenka, Ztratil jsem sako, Praha Přice, Dáša Nováková, Medvědi nevědí, Linda, Hlásná Třebáň, Prachovské skály, Neopatrný křeček nebo Dáša jedla cukroví, tvoří jen část kolekce písniček na DVD: **IVAN MLÁDEK a JEHO BANJO BAND – JOŽIN Z BAŽIN A DALŠÍ NEJVĚTŠÍ HITY**. Pohádka o Sněhurce či píseň Jez s hostujícím Karlem Gottem jen potvrzují, že vždycky šlo o chytrou legraci bez

podlézání lafky vkusu a kvality. Vedle typického humoru je dobře nepřehlédnout výborné instrumentální výkony banjisty Ivana Mládeka a celé jeho kapely, vycházející ze swingu nebo vaudevillu, ale v případě potřeby klidně i z dechovky.

Ke vzniku titulní písničky bilančního DVD Ivan Mládek zavzpomínal: „Už když jsme poprvé na zkoušce s Pešákem začali dvojhlasně zpívat *Jožina z bažin*, tak ostatní muzikanti se tomu smáli a říkali, tohle není možné, aby se to nechytlo! Ale u těch ostatních písniček jsem si nebyl

nikdy jistý, jestli a posluchačů zabere. Pro náš Banjo band byl vždycky v ý c h o z í zájem o muziku, o improvizaci, u mě o sólování na banjo. Nikdy jsme písničku nebrali jako cestu k tomu být slavný – nebo mít v televizi svůj klip a v rozhlasě hit. Vždycky jsme si chtěli hlavně dobře zahrát.“

JANA KRATOCHVÍLOVÁ: NAŠE HUDEBNÍ CESTY SE NEDAJÍ ZASTAVIT!

Jana Kratochvílová patří k hudebním vizionářům: její projekty většinou předbíhají dobu. Písničky nazpívané v 80. letech minulého století rozhodně nezestály, ba naopak, písničky novější jsou pořád ještě před současnou tvorbou o krok vepředu. Supraphon právě vydává znamenitou kompilaci nazvanou No a co. Obsahuje všechny „pecky“, které Kratochvílová nazpívala v průběhu své kariéry. Mapuje tak vývoj a inovátorský přístup k muzice jedné z nejosobitějších zpěvaček, které jsme tu kdy měli.

Na vašich prvních hitech má obří podíl skladatel Pavel Trnavský, ovšem po nějaké době jste spolupráci přerušili. Proč?

Tvůrčí propojení s úžasným skladatelem, muzikantem a kamarádem Pavlem Trnavským pro mne bylo osudové. Pavel je autorem písní No a co, Copánky, První váhavé svítání, Publikum tvé jsem já, Rama a Sita, Jen jedna je ta pravá, Pope Reagge, Nikdy neztrácej svou víru a mnoha, mnoha dalších nádherných písní, včetně těch anglických. Kdyby nás negativní síly nezastavily v začátcích tohoto tvoření, nikdo by nás z TOP pozice nesesadil! (smích). Je to zároveň napůl vtip, napůl pravda. To všechno zároveň.

Vaším dalším osudovým mužem, a to v rovině tvůrčí i osobní, je Jiří Hrubeš, bývalý bubeník Pražského výběru.

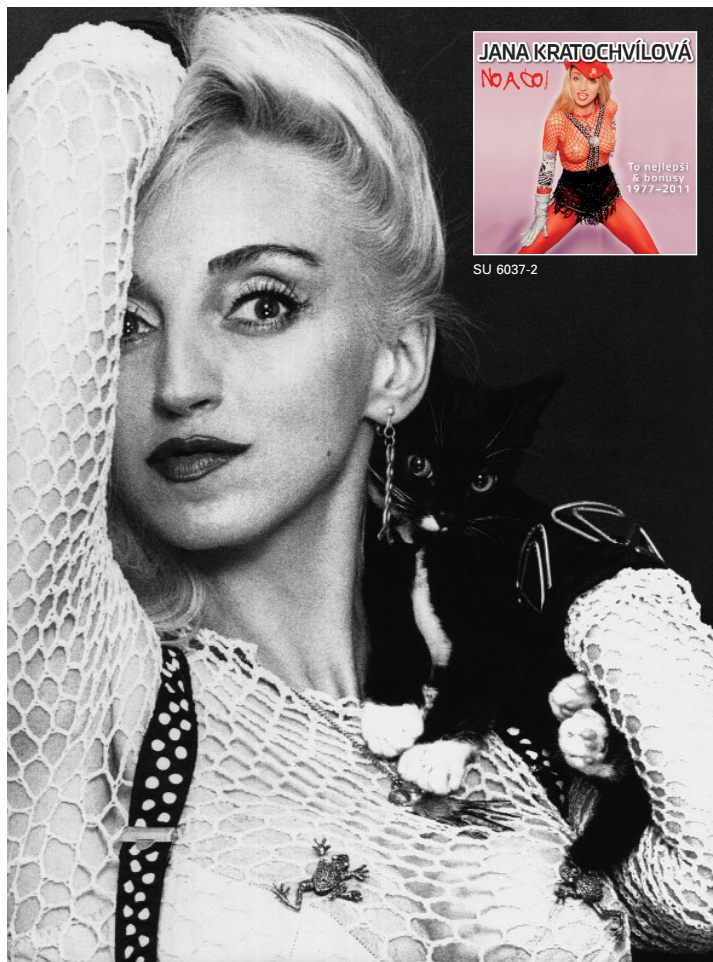
Dnes spolupracuji převážně právě s ním. On také vytváří muzikantské zázraky! Je to až neuvěřitelné: jako zpěvačka mám v životě štěstí na samé geniální skladatele. Ovšem asi to Osud vyvažuje tím, že přináší do mojí „pěvecké – muzikantské kariéry“ samé překážky, trable či zákazy. Výsledkem je pak skutečnost, že tato absolutně světová skladatelská úroveň není patřičně doceněna. Supraphon to teď vydáním alba No a co napravlujeme. Nakonec ono nedocenění známe i z historie: Richard Wagner dlouho nedošel uznání a Beethoven na konci jeho života ignoroval celý císařský rakouský systém.

A zpátky k Jiřímu Hrubešovi...

Jirka Jirius je ten největší genius ze všech, které jsem mohla zblízka poznat. Životem mi bylo práno vytvářet s ním překrásné songy, které nejenom že působí silně a pozitivně na všechny ostatní, ale zasahují i moje srdce. Jeho píseň Růží princezny je podle mnohých soudů Kapradina 21. století. Osobně si myslím, že ji dokonce svojí náplní, dynamikou a harmonickými frekvencemi světa a vesmíru přesahuje. Je v ní zakódována Tajná hudba nových sfér. Tímto je ovšem v Růží princezny prozrazena. (smích)

Na čem pracujete právě teď?

Zrovna v těchto dnech a týdnech na sólovém albu Illuminence. Písně se neustále proměňují, jak je denně muzikantky tvoříme. Napsali jsme i rockovou operu, dokonce i tři superhity pro mistra mistrů Karla Gotta! Jirka je teď aranžuje a dává jim punc 21. století; snad se budou líbit. Pokračujeme tak v Hudebních cestách, které se nedají zastavit. Je to podobné, jako když někdo musí neustále kouřit nebo jíst svíčkovou s knedlíkem (říkám to jenom jako

příklad, my nekouříme a svíčkovou jíme pouze veganskou).

Veganství vás tedy pořád drží.

Navic teď experimentuji s tím, že jsem momentálně „vodarian“, nejím žádnou stravu, jenom vodu, případně čaj a džusy. Nevím, jak dlouho to vydržím, zatím jsem v tom několik týdnů a jsem O. K. Ovšem jiným to nedoporučuji! Je to opravdu můj privátní experiment s hmotou.

Do povědomí vstoupily i vaše přezdívky (možná to není úplně správné slovo). Kdo jste dnes?

Momentálně se jmenuji Jasmina. Můj milovaný tatínek, který je už v nebi, mi kdysi dal první „dospělácký“ parfém s vůní jasmínu, byly v něm dokonce drobkou lísťky a kvítečky jasmínu. Celé to bylo v kouzelné křišťálové nádobce. Právě tu jsem po delší době zase náhodou našla, dokonce v ní byl ještě i ten můj „první parfém“, i když jenom pár kapiček. Nakapala jsem si je na oblíbenou a najednou jsem u sebe cítila tu všeobjímající nádhernou milující přítomnost mého předraženého tatínka. Tatínek, který mi toho v životě tolik dal a kterého nesmírně a na věky

miluji. Neustále mi ohromně schází! Najednou jsem brečela a brečela, myslela jsem si, že už nikdy nepřestanu, jediné tehdy, až si svého tatínka vybrečím zpátky. A to už mi není ani pět ani patnáct let... i když my roky nepočítáme a neuznáváme, protože to je jenom výmysl byrokracie. Aby bylo možné strčit lidi do šuplíků pseudoexistence a tím je magicky ovládat. My přece nemůžeme mít nějaké „roky“ či co... my všichni jsme přece nesmrtelní Spiriti, i když momentálně oblouznění systémem zvaným Bio-Matrix/DNA Programs. A to z nás činí jakési biologické mašiny/zombie a chce nás to všechny zpracovat do opravdových „Bio-robotů“ ovládaných jedním centrálním Robo-systémem. A co Spiriti? Mají si kde hrát?

Asi věříte v posmrtný život – jak si ho představujete?

Tak, že se konečně všichni probudíme z tohoto komatického snu, z této noční mýry. Nazývá se to normální život, a my se tím konečně vrátíme do svých opravdových životů, které opravdově žijí naši Spiriti, tedy my všichni v pravém stavu. Ať už to bude v jakékoliv, ovšem dobrovolně vybrané podobě.

Chystáte nové řadové album – a bude k mání i v Česku?

Definitivně – Album 2012! Možná na něm budou i písně, které jsme natočili s originálními vokály Lady Christiane Kubrick, což je manželka nedávno zesnulého fantastického režiséra Stanleyho Kubricka, herečka, úžasná malířka, filosofka... a teď, díky našim novým písním, i zpěvačka. S paní Kubrickovou jsme se osobně seznámili a máme ji moc rádi. Obdivujeme ji jako opravdovou Lady se vším všudy. Jirius napsal opravdu megahity, nechte se přepapířit!

Vystoupíte i v Česku?

Chystáme premiérový koncert s novou sestavou kapely Illuminatica na 9. říjen tohoto roku do pražského Paláce Akropolis. Všichni jste srdečně zváni!

Čím se, vedle muziky, zabýváte ve „volném“ čase?

Miluji poezii! Právě mě uchvacuje objevování básníků 19. století a přelomu 19. a 20. století. Je tolik drahocenných básníků, a českých, a tolik jich je neprávem zapomenutých! Moc ráda bych natočila album, kde bych je uvedla, tedy recitovala – a Jirius by k tomu mohl nahrát doprovodnou muziku. Třeba to někdy ve vhodných okamžicích uděláme. A další věc: Jirka vytváří úžasné obrazy a sochy, některé dokonce hraje! Bylo by zajímavé uspořádat výstavu obrazů a umění vůbec třeba s Karlem Gitem, který taky maluje krásně, i když v úplně jiném stylu. V tom by ale byl právě byl půvab takové expozice. A taky jsem opráčila kytaru, i ta elektrickou. Ráda bych se naučila hrát na harfu, zatím zkouším alespoň harmoniku. Celé roky jsem hrála na housle, jednou bych si přála hrát i na varhany. To je plánů na několik životů, že jo? Anebo na jeden, který nikdy nekončí, jen mění scény a kulisy. (smích)

A nějaké motto či pozdrav na závěr našeho povídání?

Máme teď vlastní motto: „Jak mluvíme, tak manifestujeme“. Vedle jiného našeho oblíbeného – „Jak myslíme, tak manifestujeme“. To vyjadřuje vše. Mimo jiné i to, jak moc ještě musíme dohánět a vylepšovat, abychom opravdu mohli zmanifestovat to, po čem ze srdce a s vůlí našich Spiritů opravdu toužíme. Všem našim spolu-Spiritům přejeme, ať se jim podaří zmanifestovat všechno to, co si jako ryzí a nádherní Spiriti přejí. Po čem ze srdce touží.

A taky moc doufáme, že všem udělá radost naše nové supraphonské album. Ať se vám líbí! Posíláme všem proudy světla a nesmírně vesměrné lásky!

VÁCLAV HUDEČEK: HUDEBNÍ NÁZORY NEMĚNÍM

Supraphon poprvé na CD vydal už dříve nahrané koncerty Johanna Brahmsa, Jeana Sibelia, Petra Iljiče Čajkovského a Felixe Mendelssohna-Bartholdyho. Album je tak mimo jiné zajímavým svědectvím o uměleckém vývoji jednoho z našich nejuznávanějších houslistů – Václava Hudečka.

Nejstarší nahrávka alba má bezmála čtyřicet let!

Ano, je to Mendelssohnův koncert. Nahrávali jsme ho za smutných okolností, v době, kdy zemřel David Oistrach, tedy na podzim roku 1974. Jako další v pořadí vznikla nahrávka koncertu Petra Iljiče Čajkovského, to už byla osmdesátá léta – stejně jako u Brahmsa a Sibelia. Pod značkou Supraphonu vycházejí všechny tyto tři koncerty poprvé, původně vyšly jako elpíčko u Pantonu.

Album skrývá i další zajímavosti...

Sibeliův koncert jsme nahrávali ve spolupráci s jednou japonskou firmou, dílo se nahrávalo kvadrofonně! Prostorový zvuk tak vystupuje jednak zleva doprava, jednak zepředu dozadu. Ten záznam byl hodně plastický, orchestr jste slyšel opravdu do hloubky. A další zajímavost: Brahmsův koncert ještě nikdy nevyšel na CD, jenom na tom původním LP. Jde tedy o průřez dvaceti let mého houslového vývoje od sedmdesátých do konce osmdesátých let minulého století.

Co to s vámi dělá, když slyšíte své staré nahrávky?

Je to nostalgie, ale poslouchám je už s velkým odstupem, něco už si nepamatuji, třeba kde byl stříh nebo co se dělo při nahrávání. Poslouchám se vlastně tak trochu jako bych poslouchal cizího člověka. Na druhou stranu – když si uvědomím, kolik mi bylo let, a porovnávám svůj výkon s výkony mých „letních studentů“ z kursů v Luhačovicích, jsem docela pyšný na to, jak mi to v těch dvaceti, třiceti letech hrálo.

Kdybyste stejná díla nahrával dnes, co by bylo jinak?

Jak člověk stárne, některé volné věty hraje pomaleji; dává si na čas, aby víc vychutnal krásu kantilény; platí to i o mně. V krajních větách bych toho asi moc neměnil. Za ta desetiletí, co uplynula od mých mladických nahrávek, se ve mně samozřejmě něco změnilo, ale týká se to drobností: některé hudební záležitosti už nedělám, zato dělám jiné, které mě během let napadly. V podstatě se ale moje tehdejší a dnešní interpretace podobají; jako si je člověk vzdáleně podobný se sebou samým na starých fotkách. I to mě těší: už v těch pětadvaceti jsem měl podobný názor, jaký mám dnes, skoro v šedesátce. Vděčím za to svým učitelům, panu profesoru Snitilovi i Davidu Oistrachovi.

JITKA ČECHOVÁ: SMETANA BYL NÁRUŽIVÝM TANEČNÍKEM...

Vynikající pianistka Jitka Čechová pokračuje v systematickém a procítěném mapování klavírního díla Bedřicha Smetany. Další album ze supraphonské řady nabízí především skladby vzniklé v době, kdy skladatel ještě studoval. Jitka Čechová pak opět dokazuje, že si se Smetanou rozumí.

Vydáváte už páté album s klavírní tvorbou Bedřicha Smetany; neomrzela vás už, alespoň trochu?

Naopak, čím déle se jí zabývám a poznávám ji zevrubně, tím více si ji vychutnávám a cením. Zároveň si uvědomuji, jak se ke Smetanovi chováme na pianistickém poli macešsky. Dávno z něj měl být z hlediska přínosu klavírního odkazu český Chopin či Schumann. Díky Smetanovu celoživotnímu propojení s tímto nástrojem je jeho klavírní dílo neuvěřitelně pestré, rozmanité a obsažné. Každému klavíristovi skýtá široký prostor k výběru.

Vaše nové album uvádí především díla vzniklá ve Smetanových studentských letech; jaká jsou z hlediska kompozičního?

Jedná se vesměs o skladby spontánního charakteru, nedotčené zásahem pedagoga, psané rukou mladého autodidakta. Smetana miloval společenský život a rád přispíval k hudební náplni společenských setkání, což se odráží v kompozici zaměřené na tehdejší módní hudební formy – polku, kva-

pík, čtverylku, ale i valčík a mazurku, které prozrazují vliv Chopinovy tvorby. Je patrné, že coby samouk dobře znal práci svých zahraničních kolegů Liszta, Chopina, Schumanna a Mendelssohna, kteří se tak mimoděk stávají jeho tehdejšími učiteli.

A co se týče interpretace?

Smetana už v raném díle předurčuje svá pozdější díla se všemi skrytými záladnostmi, které si po technické stránce nezadají s jeho nejobtížnějšími díly. Zajímavé je, že tyto obtíže jsou především v doprovodných partiích, které při poslechu jsou těmi nejméně zajímavými, ale to nejtěžší je právě to, aby byly co nejméně nápadné, hladké a vyrovnané. Dalším oříškem je naplnit obsahem skladby tanečního charakteru, nejen aby měly ten správný „salónní“ nádech, ale také aby jejich leckdy donekonečna se opakující pasáže stále přinášely radost i novodobému často netrpělivému posluchači.

Dá se z těch skladeb vyčíst něco o tehdejší soukromém životě B. Smetany?

Smetanovo klavírní dílo je zároveň tak trochu jeho deníkem, celoživotně mapuje jeho niterné pocity, touhy, cíle a vize. Nejinak je tomu v případě raného díla. Některé skladby jsou přímo dedikovány Smetanovým prvním láskám, mnoho ze skladeb tanečního charakteru bylo ve středu zájmu dobových společenských akcí v interpretaci samotného autora, který sám byl náruživým tanečníkem.

SU 4055-2

SU 3845-2